

Wyrok sprostowano postanowieniem z dnia 14 lipca 2016 r. roku w ten sposób, że w komparycji wyroku oraz w punkcie 1 podpunkt 1 w miejsce słów (...) wpisano (...).

Kierownik Sekretariatu

VIII Wydziału Gospodarczego

J. Ż.

Sygnatura akt VIII Ga 252/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Natalia Pawłowska - Grzelczak

po rozpoznaniu w dniu 4 lipca 2016 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej w J.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powoda (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w S. od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 21 marca 2016 r. sygnatura akt X GC 462/15,

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. zasądza od pozwanego (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w J. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 1136,25 zł (jeden tysiąc sto trzydzieści sześć złotych dwadzieścia pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 maja 2014 roku,

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 227 zł (dwieście dwadzieścia siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 210 zł (dwieście dziesięć złotych) tytułem zwrotu kosztów w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VIII Ga 252/16

UZASADNIENIE

Powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wniosła pozew przeciwko pozwanej (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej w J. o zapłatę kwoty 1 136,25 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 16 maja 2014 roku oraz kosztami postępowania. Uzasadniając żądanie pozwu powódka wskazała,

że na zlecenie pozwanej wykonała usługę przewozu towarów na trasie L. – B. i po jej wykonaniu wystawiła fakturę VAT na kwotę 1 136,25 zł. Pozwana nie uregulowała jednak należności wobec czego pozew stał się konieczny.

W dniu 27 lutego 2015 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Szczecin – Centrum w Szczecinie w Wydziale X Gospodarczym wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (sygn. akt X GNc 57/15).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, w którym przedmiotowy nakaz zaskarżony został w całości, pozwana (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w J. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania. Pozwana podniosła, że powódka nie wykazała faktu dostawy towarów zgodnie ze zleceniem tj. realizacji usługi do wskazanego w zleceniu miejsca rozładunku i przyjęcia zamówienia przez pracownika odbiorcy (...) Ltd w B. w Wielkiej Brytanii. Wskazała, że zgodnie z warunkami zlecenia płatność wynagrodzenia miała nastąpić w terminie 60 dni po otrzymaniu faktury wraz z wymaganymi dokumentami, w szczególności dokumentem CMR, a powódka takich dokumentów nie przedłożyła. W ocenie pozwanej, zamówiony towar nie został dostarczony na adres wskazany w zamówieniu, jego odbioru nie potwierdziła osoba upoważniona przez odbiorcę, a nadto powódka naruszyła określony w zamówieniu zakaz udostępniania zlecenia osobom trzecim oraz zakaz dalszego podzlecenia bez pisemnej zgody zleceniodawcy. Pozwana podniosła, że wobec nienależytego wykonania usługi przewozu odmówiła uregulowania płatności.

Wyrokiem z dnia 21 marca 2016 roku Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie oddalił powództwo i zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 197 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy wskazał, że w dniu 23 marca 2014 roku spółka (...) zleciła spółce (...) wykonanie usługi transportowej towaru na trasie L. (Polska) – B. (Wielka Brytania). W zleceniu (nr ZL 198/03/14) ustalono wysokość wynagrodzenia na kwotę 270,60 euro, płatną w terminie 45 dni. Zgodnie ze zleceniem rozładunek miał nastąpić w dniu 25 marca 2014 roku w godzinach 8:00 – 12:00 pod adresem firmy (...) Ltd 14C Western A. B.. Według treści pkt 14 ogólnych warunków zlecenia płatność miała nastąpić w terminie 60 dni po otrzymaniu faktury wraz z dokumentami potwierdzającymi wykonanie przewozu. Zwrot dokumentów wymagany był w ciągu 7 dni od daty rozładunku i miał obejmować list CMR potwierdzony pieczętą oraz czytelnym podpisem załadowcy i odbiorcy, a także dokumenty -WZ, T1, T2, Kwit Paletowy, Protokół niezgodności (jeżeli występuje). Sąd wskazał, że Spółka (...) otrzymała zlecenie od spółki (...) pocztą elektroniczną. Warunki zlecenia zostały uzgodnione za pośrednictwem środków porozumiewania się na odległość, telefonicznie i internetowo (giełda transportowa (...)). Spółka (...) potwierdziła, że przyjmuje zlecenie za pomocą poczty elektronicznej. Dalej Sąd ustalił, że w dniu 25 marca 2014 roku przewoźnik działający na zlecenie spółki (...) dostarczył towar pod adres U. 1, W. C., Western (...), C., (...). Towar został odebrany przez A. P.. Następnie w dniu 31 marca 2014 roku spółka (...) wystawiła spółce (...) fakturę VAT nr (...) na kwotę 1 136,25 zł brutto (923,78 zł netto) tytułem zlecenia z dnia 20 marca 2014 roku z terminem zapłaty do dnia 15 maja 2014 roku. Ponadto Sąd Rejonowy ustalił, że w piśmie z dnia 17 listopada 2014 roku kierowanym do spółki (...) przedstawiciel spółki (...) oświadczył, że 25 marca 2014 roku powódka dostarczyła towar do (...) Ltd Western A. B. (...) B. w Wielkiej Brytanii oraz, że towar został odebrany przez A. P.. Jednocześnie wskazał, że na załadunku został sporządzony list CMR, zawierający informację na temat zawartości ładunku, jednak w trakcie transportu dokument CMR został zgubiony. Pomimo tego pozwana odmówiła zapłaty.

W świetle powyższego Sąd Rejonowy stanął na stanowisku, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Sąd uznał, iż roszczenie o zapłatę przewoźnego zgłoszone przez stronę powodową znajduje swoją podstawę w umowie zawartej pomiędzy stronami oraz w przepisach kodeksu cywilnego dotyczącymi umowy przewozu i w przepisach Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów CMR sporządzonej w G. w dniu 19 maja 1956 roku. Sąd wskazał, że Konwencja nie zawiera przy tym przepisu stanowiącego podstawę prawną domagania się przewoźnego, w związku z tym sięgnąć należy do uregulowania zawartego w ustawie Prawo przewozowe z dnia 15 listopada 1984 roku (Dz.U. z2015, poz. 915) oraz ustawy Kodeks cywilny.

W ocenie Sąd Rejonowego na gruncie niniejszej sprawy poza sporem pozostała okoliczność samego zawarcia umowy. Obie strony zgodnie przyznały, że pozwana zleciła powódce transport towaru z L. do B.. Spór stron koncentrował się

wokół kwestii wykonania umowy. Pozwana podniosła bowiem, że przewóz nie został prawidłowo wykonany. Zdaniem Sądu pierwszej instancji w myśl art. 6 k.c. na powódce spoczywał ciężar udowodnienia faktów, z których wywodziła skutki prawne. To powódka zatem winna wykazać, że zlecenie wykonała, a nie – jak wywodził w piśmie procesowym z dnia 3 sierpnia 2015 roku pełnomocnik powódki – że pozwana ma udowodnić, że zlecenie nie zostało wykonane. W ocenie Sądu powódka obowiązkowi określonymu w art. 6 k.c. nie sprostała. Dla potwierdzenia swojego żądania i sformułowanych przez siebie twierdzeń, ograniczyła się do przedstawienia dokumentów prywatnych w postaci faktury VAT nr (...) (k.27), nieczytelnego i sporządzonego w języku obcym pisma na papierze firmowym podmiotu oznaczonego jako R., podpisanego przez A. P. (k.25), oświadczenia swojego przedstawiciela - Ł. T. z dnia 17 listopada 2014 roku (k.26) oraz zeznań Ł. T.. Sąd Rejonowy wywiódł, że żaden w wymienionych środków dowodowych nie potwierdza faktu wykonania zlecenia nr ZL 198/03/14 zgodnie z jego treścią, tj. wykonania usługi transportu towaru z miejscowości L. do (...) Ltd 14 C Western A. B. w Wielkiej Brytanii. Podkreślił, że wykonania umowy nie dowodzi pismo podpisane przez A. P. (k.25) albowiem na podstawie omawianego dokumentu nie można ustalić, czy osoba ta była uprawniona do odbioru towaru. Sąd zauważył, że nie sposób ustalić, czy dokument ten stwierdza odbiór towaru objętego zleceniem pozwanej ZL 198/03/14, a miejsce odbioru wskazane w piśmie R. nie jest zgodne z miejscem przeznaczenia towaru oznaczonym w zleceniu ZL 198/03/14. Według zlecenia towar miał trafić do (...) Ltd 14 C Western A. B. w Wielkiej Brytanii, tymczasem według treści pisma R. (k.25) jest to U. 1, W. C., Western (...), C., (...). Za wystarczające uznał Sąd też Rejonowy oświadczenie Ł. T. złożone w piśmie z dnia 17 listopada 2014 roku (k.26) o dostarczeniu towaru zgodnie z warunkami zlecenia oraz o zagubieniu listu CMR. Ponadto nie przekonały Sądu także zeznania Ł. T.. Okoliczność, że powódce nie zgłoszono reklamacji za niewykonaną usługę i nie złożono zawiadomienia o zaginięciu ładunku na Policję nie statuuje jakiegokolwiek domniemania należytego wykonania zlecenia.

Reasumując Sąd Rejonowy powyższe powództwo – jako niezasadne – oddalił, o czym orzekł w pkt I sentencji wyroku.

Kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, Sąd zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 197 złotych.

Z powyższym wyrokiem nie zgodziła się powódka zaskarżając go apelacją.

Zaskarżonemu wyrokowi powódka zarzuciła:

1] naruszenie przepisów postępowania - art. 233 § 1 k.p.c. wyrażające się w ocenie dokumentu (...) jako dokumentu, który nie potwierdza dostarczenia towaru, podczas gdy wbrew stanowisku Sądu Rejonowego na dokumencie jako odbiorca został wskazany podmiot, który był również określony jako odbiorca w zleceniu pozwanej nr ZL/198/03/14, a dodatkowo analiza dokumentu prowadzi do wniosku, iż zgadza się również data postawy oraz waga towaru, kwestionowanie zatem tego dokumentu, jako dokumentu dostawy towaru, który został podpisany przez osobę będącą na miejscu, nie znajduje uzasadnienia i stanowi wyraz rażąco dowolnej oceny materiału dowodowego;

2] naruszenie przepisów postępowania - art. 233 § 1 k.p.c. wyrażające się w przyjęciu, iż dokument (...) wskazuje, jak błędnie ustalił Sąd, iż towar został dostarczony na adres U. 1, W. C., Western (...), C., (...), podczas gdy jest to jedynie adres firmy, która jako podwykonawca dostarczyła towar pod adres wskazany na zleceniu oraz na dokumencie dostawy (...), a towar pod adresem wskazanym na zleceniu odebrał A. P., przyjęcie zatem, że dostawa towaru miała miejsce do siedziby firmy, która wystawiła dokument potwierdzający dostawę towaru, jawi się jako rażąco dowolne i sprzeczne z treścią samego dokumentu;

3] art. 233 § 1 k.p.c. wyrażające się w odmówieniu mocy dowodowej dokumentom przedstawionym przez powódkę tj. oświadczenia spedytora o dostawie towaru oraz dokumentu potwierdzającego dostarczenie towaru na adres wskazany na zleceniu, podczas gdy są to dokumenty funkcjonujące w obrocie związanym z transportem towaru i jako dokumenty prywatne wskazują, iż osoby, które się na nich podpisały złożyły stosowne oświadczenia. Skoro zatem prawdziwość tych dokumentów nie została skutecznie zakwestionowana, nie sposób odmówić im wiary, w

szczególności w sytuacji gdy pozwana nie przedstawiła żadnego dowodu z którego mogłoby wynikać, że oświadczenia zawarte w tych dokumentach są niezgodne z prawdą.

4) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez odmowę wiarygodności zeznań Ł. T., w zakresie w jakim potwierdził on dokonanie dostawy towaru oraz braku jakichkolwiek reklamacji ze strony pozwanej, z których mogłoby wynikać, że towar nie został dostarczony, podczas gdy materiał dowodowy w sprawie wskazuje jednoznacznie, że towar został dostarczony, a pozwana nie zgłosiła żadnej reklamacji w związku z niedostarczeniem towaru, a zatem Sąd Rejonowy nie miał podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań Ł. T..

Stawiając powyższe zarzuty powódka wniosła o :

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 1136,25 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 16 maja 2014 do dnia zapłaty;
- 2) zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa adwokackiego za obie instancje.

W uzasadnieniu swoich zarzutów powódka podniosła, że iż niezrozumiałym i rażąco dowolnym w ocenie skarżącego, jest przyjęcie przez Sąd Rejonowy, iż z dokumentu (...) wynika, aby towar, którego przewóz zleciła pozwana, został dostarczony na adres U. 1, W. C., Western (...), C., (...). Analiza przedłożonego do akt sprawy dokumentu jednoznacznie wskazuje, iż powołany przez Sąd adres dostawy, jest adresem siedziby firmy, która dostawę wykonała, a nie adresem dostawy. Przeciwnie na dokumencie jest wprost wskazany adres dostawy, gdzie towar został odebrany przez A. P. i jest to adres podmiotu (...) LTD 14 C Western A. B. w Wielkiej Brytanii, a więc dokładnie ten adres pod który miała zostać doręczona przesyłka ze zlecenia pozwanej nr ZŁ 198/03/14. Rozważania zatem Sądu w zakresie odmiennego miejsca dostawy towaru, co miałoby podważać wiarygodność dokumenty (...) jawią się jako rażąco dowolne i pozbawione jakichkolwiek podstaw. Podkreśliła, że to właśnie konsekwencją rażąco dowolnej oceny dowodów jest błędne ustalenie faktyczne, jakoby w dniu 25.03.2014 r. powódka dostarczyła towar pod adres U. 1, W. C., Western (...), C., (...), skoro nie wynika to z żadnego przedstawionego przez strony dowodu.

W ocenie apelującej Sąd Rejonowy w sposób dowolny ocenił również oświadczenie złożone przez spedytora oraz zeznania Ł. T., w zakresie w jakim wskazał on, iż towar pozwanej został dostarczony zgodnie ze zleceniem. Podnieść należy, iż Ł. T. zajmował się transportem zleconym przez pozwaną i miał wiedzę w zakresie wykonania zlecenia przez powódkę, co więcej złożył oświadczenie, które zostało potwierdzone również dokumentem (...), a zatem nie sposób jest przyjąć, że treść tego oświadczenia mogła budzić jakiegokolwiek wątpliwości. Ł. T. w swoich zeznaniach opisał jak wygląda organizowanie transportu przez powódkę, wskazał na fakt korzystania przez powódkę z podwykonawców przy wykonaniu umowy oraz ponownie potwierdził, że towar pozwanej został dostarczony pod wskazany przez pozwaną adres, w terminie określonym na zleceniu.

Dodatkowo powódka dołączyła do apelacji bardziej czytelny dokument (...).

Pozwana nie złożyła odpowiedzi na apelację.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki okazała uzasadniona i doprowadziła do zmiany wyroku Sądu I instancji.

Zgodnie z art. 328 k.p.c. Sąd drugiej instancji orzeka na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym. Z regulacji tej wynika, że Sąd rozpoznający apelację orzeka na podstawie materiału zgromadzonego zarówno w pierwszej, jak i w drugiej instancji, natomiast postępowanie apelacyjne polega na merytorycznym rozpoznaniu sprawy, co oznacza, że wyrok Sądu drugiej instancji musi opierać się na jego własnych ustaleniach faktycznych i prawnych.

W apelacji podniesiony został zarzut sprzeczności ustaleń faktycznych z zebrany materiał dowodowy poprzez przyjęcie, że dokument (...) nie potwierdza dostarczenia towaru.

Sąd Okręgowy akceptuje wskazaną przez Sąd Rejonowy podstawę materialno prawną roszczenia i w części podziela dokonane przez ten Sąd ustalenia faktyczne oparte na zgłoszonych dowodach. W ocenie Sądu odwoławczego Sąd I instancji prawidłowo ustalił w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, że strony łączyła umowa o wykonanie usługi transportowej towaru na trasie L. (Polska) – B. (Wielka Brytania). W zleceniu (nr ZL 198/03/14) ustalono wysokość wynagrodzenia na kwotę 270,60 euro, płatną w terminie 45 dni. Zgodnie ze zleceniem rozładunek miał nastąpić w dniu 25 marca 2014 roku w godzinach 8:00 – 12:00 pod adresem firmy (...) Ltd 14C Western A. B.. Zwrot dokumentów wymagany był w ciągu 7 dni od daty rozładunku i miał obejmować list CMR potwierdzony pieczęcią oraz czytelnym podpisem załadowcy i odbiorcy, a także dokumenty -WZ, T1, T2, Kwit Paletowy, Protokół niezgodności (jeżeli występuje).

Nieprawidłowo jednak ustalono, iż towar został dostarczony na adres U. 1, W. C., Western (...), C., (...). Zdaniem Sądu Okręgowego powyższe w konsekwencji doprowadziło do nietrafnych konsekwencji prawnych polegających na mylnym przyjęciu, iż powódka nie wykazała, iż wykonała łączącą strony umowę. Dokładna analiza dokumentu (...) jednoznacznie wskazuje, iż na dokumencie widnieją dwa adresy. Adres U. 1, W. C., Western (...), C., (...) jest adresem siedziby firmy, która dostawę wykonała. Natomiast adresem dostawy wyraźnie wskazanym na dokumencie w rubryce (...) jest adres dostawy, pod którym towar został odebrany przez A. P. i jest to adres podmiotu (...) LTD 14 C Western A. B. w Wielkiej Brytanii. Oczywistym jest, że jest to adres dostawy pod który miała zostać doręczona przesyłka wskazana w zleceniu pozwanej nr ZL 198/03/14, co z kolei wynika z niespornego zlecenia (k. 23). Nie uszło także uwadze Sądu Okręgowego, że z dokumentu (...) wynika również waga towaru oraz termin dostawy jak również czas. Elementy te są tożsame ze zleceniem. Twierdzenia Sądu Rejonowego, że pozwana zaprzeczyła, aby osoba A. P. była jej znana pozostaje faktem indyferentnym dla niniejszej sprawy. Przede wszystkim pozwana spółka nie wskazała w zleceniu aby obowiązkiem powódki było dostarczenie przesyłki do wskazanej z imienia i nazwiska osoby. Ze zlecenia wynika, iż odbiorcą miała być spółka z ograniczoną odpowiedzialnością o czym świadczy wskazany w zleceniu przy nazwie odbiorcy skrót LTD. Oznacza to, że oczywistym jest, iż odbioru w imieniu spółki musiała dokonać jakaś osoba (pracownik, magazynier itp.). Skoro pozwana spółka nie wskazała w zleceniu komu imiennie należy dostarczyć przesyłkę ograniczając się do podania nazwy odbiorcy (spółki) i jej adresu, to zdaniem Sądu Okręgowego doręczenie dokonane przez wykonującego przewóz na adres podany w zleceniu należy uznać za prawidłowe. Absurdalne byłoby oczekiwanie, aby przesyłkę odbierał osobiście prezes spółki i tym samym możliwe byłoby zidentyfikowanie jego osoby w kontekście dokumentów rejestrowych. W ocenie Sądu Okręgowego już sama treść dokumentu (...) potwierdza fakt wykonania zlecenia.

W kontekście powyższego za wadliwe należy przyjąć ustalenia Sądu Rejonowego, że z dokumentu (...) nie wynika, iż umowa została wykonana.

Podkreślić należy, że niewątpliwe strony umówiły się, że potwierdzeniem wykonania umowy przewozu będzie dostarczenie pozwanej spółce dokumentu CMR (vide OWU). Nie budzi też wątpliwości Sądu Okręgowego, że dowodem wykonania umowy przewozu jest właśnie list przewozowy. Jednak brak, nieprawidłowość lub utrata listu przewozowego nie wpływa na istnienie ani na ważność umowy przewozu jak również na fakt jej wykonania. Strona umowy może bowiem dowodzić wykonania umowy każdym innym dowodem przewidzianym w kodeksie postępowania cywilnego. To właśnie uczyniła powódka przedstawiając dokument (...). Z dokumentem tym korelują zeznania Ł. T., który przesłuchany w charakterze strony opisał jak wygląda organizowanie transportu przez powódkę, wskazał na fakt korzystania przez powódkę z podwykonawców przy wykonaniu umowy jak również potwierdził co to napisał w oświadczeniu z dnia 17 listopada 2014 roku, a mianowicie, że towar pozwanej został dostarczony pod wskazany przez pozwaną adres, w terminie określonym na zleceniu.

Rację ma również apelująca, iż okoliczność, że pozwana nigdy nie złożyła jakiegokolwiek reklamacji związanej z nieprawidłowym wykonaniem umowy, czy też niedostarczeniem towaru, nie może pozostać zupełnie pominięta w ocenie wykonania umowy przez powódkę. Zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego, za zupełnie naturalną

konsekwencję niedostarczenia przesyłki uznaje się złożenie reklamacji, zawiadomienie organów ścigania o możliwości popełnienia przestępstwa, a już co najmniej skierowanie jakichkolwiek monitów do zleceniobiorcy. Tymczasem w przedmiotowej sprawie, pozwana przeszła do porządku dziennego nad faktem, iż przesyłka rzekomo nie dotarła do odbiorcy. Zdaniem Sądu Okręgowego taka postawa musi budzić co najmniej uzasadnione wątpliwości co do wiarygodności twierdzenia pozwanej spółki, że umowa nie została wykonana i nie spotkało się to z jakąkolwiek reakcją pozwanej i próbą wyjaśnienia tego stanu rzeczy.

Brak jest jakichkolwiek podstaw aby kwestionować dowody zaoferowane przez powódkę tj. dokument (...), oświadczenie z dnia 17 listopada 2014 roku jak również przesłuchanie Ł. T.. Sądowi Okręgowemu nie jest znany taki przepis obowiązującego prawa który by dyskwalifikował jako dowody w sprawie dokumenty prywatne (245 k.p.c.). Sąd Najwyższy wielokrotnie potwierdzał w swoim orzecznictwie że obowiązuje zasada równości dowodów bez wskazywania dowodów, którym należy przyznać większą moc dowodową, a innym mniejszą. Wszystkie dowody zaoferowane przez strony podlegają ocenie Sądu w oparciu o dyspozycję art. 233 k.p.c. W ocenie Sądu Odwoławczego pozwany chcąc zniweczyć dowody naprowadzone przez powoda winien naprowadzić dowody przeciwne - niweczące lub tamujące. Pozwana spółka nie naprowadziła żadnego dowodu z dokumentu, a jej reprezentant zrezygnował z bycia przesłanych w charakterze strony.

Mając na względzie powyższe Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, iż dowody naprowadzone przez stronę powodową były wystarczające dla uznania, że strona powodowa wykonała umowę, co z kolei uzasadniało zmianę rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w zakresie punktu I w jakim żądanie pozwu względem pozwanej spółki zostało oddalone (art. zgodnie z art. 386 § 1 k.p.c.).

Wobec zmiany rozstrzygnięcia co do meritum sprawy należało zmienić też rozstrzygnięcie o kosztach procesu w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Na podstawie art. 98 k.p.c. zasądzić należało od pozwanej na rzecz powódki jako wygrywającej sprawę w całości kwotę 227 złotych, na którą składała się opłata od pozwu w kwocie 30 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika zawodowego w kwocie 180 złotych ustalone na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu oraz opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych.

Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego zapadło przy zastosowaniu przepisu art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. oraz przy zastosowaniu § 2 ust. 2 w zw. z § 10 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Na koszty strony powodowej złożyła się opłata od apelacji - 30 złotych oraz wynagrodzenie pełnomocnika - 180 złotych.

Sygn. akt VIII Ga 252/16

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)